

Wtorek, 12 marca 2013 r.

P7_TA(2013)0077

Lepsze wykorzystanie potencjału środków ochrony środowiska UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2013 r. w sprawie lepszego wykorzystania potencjału środków ochrony środowiska UE: budowanie zaufania poprzez zwiększanie wiedzy i lepsze reagowanie (2012/2104(INI))

(2016/C 036/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 11 TUE oraz art. 5 Protokołu w sprawie stosowania zasady pomocniczości i proporcjonalności,
- uwzględniając art. 191 i 192 TFUE,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie wdrażania wspólnotowego prawa ochrony środowiska (COM(2008)0773),
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego zatytułowany „Przegląd polityki ochrony środowiska 2008 r.” (COM(2009)0304) wraz z załącznikiem,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Lepsze wykorzystanie potencjału środków ochrony środowiska UE: budowanie zaufania poprzez większą wiedzę i lepszą zdolność reakcji” (COM(2012)0095),
- uwzględniając 29. sprawozdanie roczne z kontroli stosowania prawa UE (2011) (COM(2012)0714),
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie przeglądu szóstego wspólnotowego programu działań w zakresie środowiska naturalnego oraz określenia priorytetów dla siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska – lepsze środowisko dla lepszego życia ⁽¹⁾,
- uwzględniając wnioski Rady na temat „Usprawnienie instrumentów polityki na rzecz środowiska naturalnego” z dnia 20 grudnia 2010 r.,
- uwzględniając wnioski prezydencji Rady w sprawie siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska z dnia 19 kwietnia 2012 r.,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽²⁾,
- uwzględniając opinię perspektywną Komitetu Regionów zatytułowaną „Rola władz lokalnych i regionalnych w przyszłej polityce ochrony środowiska” ⁽³⁾,
- mając na uwadze opinię Komitetu Regionów pt. „W kierunku 7. unijnego programu działań w zakresie środowiska – lepsze wdrażanie unijnego prawodawstwa w zakresie środowiska naturalnego” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dostępu do wymiaru sprawiedliwości w zakresie środowiska naturalnego (COM(2003)0624) oraz tekst przyjęty przez Parlament Europejski w pierwszym czytaniu ⁽⁵⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Petycji (A7-0028/2013),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0147.

⁽²⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 15 z 18.1.2011, s. 4.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 17 z 19.1.2013, s.30.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 103 E z 29.4.2004, s. 626.

Wtorek, 12 marca 2013 r.

Uwagi ogólne

- A. mając na uwadze, że wiele przepisów unijnych przybiera formę dyrektyw ustalających ogólne zasady i cele, pozostawiając państwom członkowskim oraz jednostkom regionalnym i lokalnym wybór środków służących osiągnięciu tych celów;
- B. mając na uwadze, że główna odpowiedzialność za zapewnienie skutecznego wdrożenia i egzekwowania unijnego prawodawstwa spoczywa na władzach krajowych – bardzo często na szczeblu regionalnym i lokalnym;
- C. mając na uwadze, że nieskuteczne wdrożenie przepisów nie tylko szkodzi środowisku naturalnemu i zdrowiu ludzkiemu, ale również powoduje brak pewności w przemyśle i stwarza przeszkody dla jednolitego rynku, a także prowadzi do większej biurokracji, a co za tym idzie do wyższych kosztów;
- D. mając na uwadze, że z badań wynika, iż pełne wdrożenie unijnego prawodawstwa tylko w sektorze odpadów wygenerowałoby 400 000 miejsc pracy i przyniosłoby oszczędności w wysokości 72 miliardów EUR rocznie ⁽¹⁾;
- E. mając na uwadze, że niezadowalający poziom wdrożenia prawa ochrony środowiska znajduje odzwierciedlenie w wysokiej liczbie przypadków naruszenia prawa i skarg w tej dziedzinie;
- F. mając na uwadze, że brak dokładnych informacji i wiedzy o stanie wdrożenia oraz danych ilościowych z niektórych sektorów środowiskowych stanowi przeszkodę we właściwym stosowaniu dorobku prawnego w zakresie ochrony środowiska;
- G. mając na uwadze, że według Komisji roczny koszt niewdrożenia unijnego prawodawstwa w zakresie ochrony środowiska wynosi obecnie 50 miliardów EUR w postaci kosztów ochrony zdrowia i bezpośrednich kosztów ponoszonych przez środowisko, nie uwzględniając negatywnego wpływu na stan środowiska w UE; mając na uwadze, że od 2020 r. ten roczny koszt wzrośnie do 90 mld EUR ⁽²⁾;
- H. mając na uwadze, że problemy wynikające z wdrażania unijnego prawa ochrony środowiska mogą być dwojakie – z jednej strony, zbyt późne lub niewystarczające wdrożenie, z drugiej strony, nadmiernie rygorystyczne wdrażanie (ang. „gold-plating”) – przy czym oba te sposoby są sprzeczne z pierwotnym zamysłem politycznym leżącym u podstaw unijnego prawa ochrony środowiska;
- I. mając na uwadze, że między państwami członkowskimi i w państwach członkowskich występują istotne różnice we wdrażaniu, co wywiera negatywny wpływ na środowisko, stwarzając tym samym konieczność przyjęcia bardziej systematycznego i wszechstronnego podejścia w celu wyeliminowania rozbieżności we wdrażaniu przepisów;
- J. mając na uwadze, że środowisko to dziedzina, w której w 2011 r. stwierdzono w UE największą liczbę naruszeń prawa wspólnotowego (299), co stanowi 17 % ogółu przypadków naruszeń, oraz że w 2011 r. wszczęto w tej dziedzinie 114 nowych procedur o naruszenie ⁽³⁾;
- K. mając na uwadze, że całkowita zgodność z unijnym prawem ochrony środowiska stanowi obowiązek wynikający z Traktatu oraz kryterium korzystania z funduszy UE w państwach członkowskich; mając na uwadze, że w związku z tym państwa członkowskie powinny wdrażać prawodawstwo w zakresie ochrony środowiska terminowo i w optymalny sposób pod względem kosztów i skuteczności w celu poprawy stanu środowiska w UE;
- L. mając na uwadze, że szósty program działań na rzecz ochrony środowiska został osłabiony przez stałe niedociągnięcia we wdrażaniu przepisów w rozwiniętych dziedzinach polityki, takich jak kontrola zanieczyszczeń powietrza, zarządzanie odpadami, uzdatnianie wody i oczyszczanie ścieków oraz ochrona przyrody;

Wdrażanie przepisów jako wspólne zadanie i szansa

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zatytułowany „Lepsze wykorzystanie potencjału środków ochrony środowiska UE: budowanie zaufania poprzez większą wiedzę i lepszą zdolność reakcji” (COM(2012)0095),

⁽¹⁾ Sprawozdanie BIOS, COM(2012)0095.

⁽²⁾ Komisja Europejska, Dyrekcja Generalna ds. Środowiska, „Koszty niewdrożenia przepisów z zakresu ochrony środowiska”, sprawozdanie końcowe, ENV.G.1/FRA/2006/0073, wrzesień 2011 r.

⁽³⁾ 29. sprawozdanie roczne z kontroli stosowania prawodawstwa UE (2001) (COM(2012)0714)

Wtorek, 12 marca 2013 r.

2. apeluje do państw członkowskich o podejmowanie wszelkich niezbędnych środków mających na celu ochronę środowiska i promowanie zrównoważonego rozwoju, przy uwzględnieniu potrzeby prężnej i konkurencyjnej gospodarki; podkreśla, że lokalne społeczności muszą mieć silny głos w zakresie decyzji dotyczących najlepszej równowagi między potrzebami ludzi a tym, czego potrzebuje środowisko, w którym żyją;
3. uważa, że organy regionalne i lokalne mogą umocnić – przy opracowywaniu strategii politycznych UE w obszarze środowiska – sens współpracy i zagwarantować lepsze wdrażanie przepisów;
4. jest zdania, że obciążenia administracyjne nie zawsze wynikają z nadmiernie rygorystycznego wdrażania lub braku wdrożenia przepisów; zauważa, że koszty administracyjne są nieuniknione, ale powinny być utrzymywane na jak najniższym poziomie z powodu ich negatywnego wpływu na obywateli i przemysł;
5. zauważa, że znaczna część niepotrzebnych kosztów administracyjnych związanych z prawodawstwem w zakresie ochrony środowiska wynika z nieodpowiednich lub nieskutecznych praktyk administracyjnych w sektorze publicznym i prywatnym oraz we władzach regionalnych i lokalnych w różnych państwach członkowskich;
6. podkreśla, że jedynie terminowe i prawidłowe wdrożenie (transpozycja) prawa UE przez państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne zapewni osiągnięcie pożądaných wyników przedmiotowej polityki UE;
7. podkreśla, że zapewnienie równych warunków działania i wspólnego rynku, a także zharmonizowane podejście stanowią główny element prawodawstwa UE;
8. jest zdania, że skuteczne wdrożenie przepisów może przynieść korzyści przemysłowi, np. przez zmniejszenie obciążeń administracyjnych, zapewnienie bezpieczeństwa inwestycji, a przez to tworzenie nowych miejsc pracy;
9. ubolewa, że obywatele dowiadują się o przepisach UE dopiero, gdy wejdą one w życie; uważa, że potrzebna jest wcześniejsza wymiana informacji między prawodawcami a obywatelami, aby uzyskać wyższy poziom akceptacji i zrozumienia celów prawodawstwa UE;
10. wyjaśnia, że Komisja jako strażniczka traktatów powinna działać szybciej, aby umożliwić lepsze i bardziej terminowe wdrożenie przepisów; zwraca się do Komisji, by przeanalizowała, co należy zrobić, aby zapewnić prawidłową transpozycję, wdrożenie i egzekwowanie prawodawstwa w zakresie ochrony środowiska;
11. zauważa, że obecna fragmentaryczność wdrożenia przepisów w państwach członkowskich osłabia równość warunków działania przemysłu oraz zwiększa niepewność co do dokładnych wymogów, a w związku z tym zniechęca do inwestycji w te obszary środowiskowe, które mogą generować miejsca pracy;
12. podkreśla, że odpowiedzialność instytucji europejskich w odniesieniu do prawodawstwa UE nie kończy się wraz z przyjęciem przepisów przez Parlament i Radę oraz wyraża chęć wsparcia państw członkowskich w celu umożliwienia skutecznego wdrożenia przepisów;
13. wzywa Komisję, państwa członkowskie i zainteresowane regiony do usprawnienia przepływu informacji i zwiększenia przejrzystości poprzez aktywniejszą i częstszą wzajemną wymianę;

Rozwiązania służące zapewnieniu skutecznego wdrożenia przepisów

14. uważa, że pełne wdrożenie i egzekwowanie na wszystkich szczeblach ma zasadnicze znaczenie i w stosownych przypadkach może wymagać dalszego wzmocnienia; dlatego podkreśla konieczność istnienia jasnego, spójnego i niepowielającego przepisów prawodawstwa w zakresie ochrony środowiska; ponownie stwierdza konieczność zapewnienia koordynacji, uzupełniającego charakteru oraz likwidacji luk prawnych między poszczególnymi instrumentami prawnymi, które regulują europejskie prawo środowiskowe;
15. jest zdania, że prawodawstwo w zakresie ochrony środowiska można wdrażać bardziej skutecznie dzięki rozpowszechnianiu najlepszych praktyk wśród państw członkowskich oraz wśród władz regionalnych i lokalnych odpowiedzialnych za wdrażanie prawodawstwa UE, a także dzięki nasileniu współpracy z instytucjami europejskimi;
16. ubolewa z powodu braku danych na temat działań dotyczących zgodności z przepisami i ich egzekwowania podejmowanych na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym i zwraca się wobec tego do Komisji, aby, korzystając z jej sieci kontaktów i organów, takich jak Europejska Agencja Środowiska, spowodowała poprawę tej sytuacji;
17. zauważa znaczenie, jakie ma wzmocnienie i monitorowanie istotnych wskaźników wdrażania prawodawstwa w zakresie ochrony środowiska oraz zachęca do stworzenia przyjaznej dla użytkownika strony internetowej, na której dostępne byłyby najnowsze pomiary wskaźników oraz możliwe byłoby dokonanie nieformalnych porównań między państwami członkowskimi;

Wtorek, 12 marca 2013 r.

18. jest zdania, że to sama Komisja powinna podejmować główne wysiłki zapewniające lepsze wdrażanie przepisów i ubolewa, że obecnie działaniami tymi są w coraz większym stopniu obarczane inne organy, które często nie posiadają kompetencji ani zasobów ludzkich czy finansowych, jakimi dysponuje Komisja;
19. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby pomagały w doskonaleniu wiedzy i zdolności osób zaangażowanych we wdrażanie prawodawstwa w zakresie ochrony środowiska na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym w celu zapewnienia lepszego wykorzystania tego prawodawstwa; uważa ponadto, że rozpoczęcie dialogu z odpowiednimi zainteresowanymi stronami również przyczyniłoby się do poprawy wdrażania przepisów;
20. wzywa Komisję, aby zbadała możliwość ustanowienia porozumień partnerskich w sprawie wdrażania przepisów między Komisją i poszczególnymi państwami członkowskimi lub pomiędzy państwami członkowskimi w celu propagowania lepszego wdrażania przepisów, a także określenia i rozwiązania problemów we wdrażaniu przepisów;
21. wzywa Komisję, aby zbadała, czy większe zaangażowanie władz lokalnych w cały proces kształtowania polityki w dziedzinie środowiska byłoby przydatne dla usprawnienia wdrażania prawodawstwa we wszystkich obszarach, w tym możliwości powołania zespołów ds. transpozycji prawa ochrony środowiska na szczeblu regionalnym i lokalnym;
22. zaleca stworzenie systematycznego i łatwo dostępnego internetowego narzędzia informacyjnego na temat wdrażania przepisów; apeluje do wszystkich podmiotów, a zwłaszcza do przemysłu i obywateli, o dostarczanie organom wdrażającym informacji o problemach wynikających z wdrażania przepisów; docenia dostępność wiarygodnych, porównywalnych i łatwo dostępnych informacji na temat stanu środowiska jako kluczowego elementu służącego skutecznemu śledzeniu stanu wdrożenia przepisów;
23. wzywa Komisję, aby ponownie rozpatrzyła wnioski o uruchomienie bazy danych najlepszych praktyk, umożliwiającej upowszechnianie wśród państw członkowskich oraz władz regionalnych i lokalnych najlepszych praktyk w zakresie wdrażania przepisów; apeluje do Komisji o przeanalizowanie sposobów zastosowania technologii informacyjno-komunikacyjnej w celu dostarczania on-line możliwie największej ilości przydatnych informacji na temat metod, jakimi należy wdrażać unijne prawo ochrony środowiska;
24. kładzie nacisk na znaczenie zaostrzenia kontroli stosowania prawa ochrony środowiska; apeluje w związku z tym o zwiększenie istniejących zdolności oraz o skoordynowanie różnorodnych organów wyznaczonych do kontroli w państwach członkowskich w oparciu o wytyczne UE;
25. podkreśla, że konieczne jest, aby celem przepisów unijnych było zwalczanie przyczyn szkód środowiskowych poprzez opracowanie zasad dotyczących odpowiedzialności prawnej za szkody na środowisku oraz społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; uważa, że w związku z tym podstawowe znaczenie ma realizacja wszelkich inicjatyw zachęcających do propagowania i szerokiego rozpowszechniania większej społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w obszarze środowiska, ponieważ wymaga ona od przedsiębiorstw otwarcia na strategię zrównoważonego rozwoju;
26. przypomina, że dzięki właściwemu wdrożeniu prawodawstwa UE w zakresie ochrony środowiska można uzyskać wiele korzyści; można podać trzy przykłady takich korzyści: równe warunki działania podmiotów gospodarczych na jednolitym rynku, pobudzanie do innowacyjności oraz korzyści związane z szybkim wejściem na rynek dla europejskich przedsiębiorstw;
27. podkreśla, że wysoki poziom ochrony środowiska jest jednym z podstawowych celów Unii Europejskiej i że przyniesie on obywatelom bezpośrednie korzyści, takie jak lepsze warunki życia dzięki poprawie jakości powietrza, zmniejszeniu poziomu hałasu oraz zmniejszeniu liczby problemów zdrowotnych;
28. podkreśla, że UE sama ustaliła ambitny program przejścia do 2050 r. do odpornej, zasobooszczędnej i niskoemisyjnej gospodarki oraz że aby osiągnąć ten cel, konieczne jest podjęcie zobowiązań na wszystkich szczeblach; przypomina, że wspólne działania mają zasadnicze znaczenie dla zapewnienia wzrostu gospodarki unijnej z poszanowaniem ograniczeń w dostępności zasobów i bez przekraczania poziomów krytycznych dla planety;
29. wyraża ubolewanie z faktu, że procedura odnosząca się do wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie dostępu obywateli do wymiaru sprawiedliwości w zakresie środowiska naturalnego⁽¹⁾ zatrzymała się na pierwszym czytaniu; zwraca się zatem do współprawodawców o ponowne przemyślenie własnych stanowisk w celu wyjścia z impasu;

⁽¹⁾ COM(2003)0624.

Wtorek, 12 marca 2013 r.

30. zaleca w tym celu, aby systemy prawne poszczególnych państw członkowskich zajmujące się naruszaniem lub brakiem przestrzegania przepisów UE w dziedzinie środowiska dzieliły się swoją wiedzą;
31. uznaje, że monitorowanie działań służących wdrażaniu przepisów ma ogromne znaczenie i dlatego podkreśla wartość prac Europejskiej Agencji Środowiska w tym zakresie, zgodnie z jej kompetencjami statutowymi;
32. podkreśla ważną rolę Europejskiej Agencji Środowiska polegającą na dostarczaniu solidnej wiedzy stanowiącej podstawę polityki i wdrażania przepisów oraz docenia pracę wykonaną przez Agencję w tym zakresie; namawia Europejską Agencję Środowiska do dalszego rozwoju potencjału w celu wspierania Komisji i państw członkowskich w działaniach służących zapewnianiu jakości monitorowania i porównywalności informacji na temat środowiska gromadzonych w różnych częściach UE; zachęca ponadto Agencję, aby skupiła się również na rozwijaniu potencjału i upowszechnianiu najlepszych praktyk w państwach członkowskich; oczekuje, że w nowej strategii Europejskiej Agencji Środowiska bardziej szczegółowo podjęta zostanie kwestia wdrażania przepisów;
33. popiera zamiar Komisji, aby zwrócić się do państw członkowskich o opracowanie – z pomocą Komisji – ram wdrażania i ram informowania dotyczących wszystkich głównych przepisów UE z zakresu ochrony środowiska, wyjaśnienie głównych przepisów dyrektywy, jak również zidentyfikowanie rodzajów informacji niezbędnych do pokazania, w jaki sposób wdrażane są przepisy prawa UE;
34. zauważa, że składający petycje często wyrażają obawy dotyczące niektórych obszarów polityki środowiskowej, takich jak: składowanie i unieszkodliwianie odpadów, siedliska przyrodnicze czy jakość powietrza i wody; pochwała dążenie tych osób do pociągnięcia władzy do odpowiedzialności i apeluje do państw członkowskich o otwartość wobec składających petycje oraz o współpracę z nimi;
35. nakłania Komisję do stworzenia we współpracy z władzami krajowymi i z udziałem, w stosownych przypadkach, Europejskiej Agencji Środowiska jednostki ds. zażeń, do której obywatele mogliby zgłaszać problemy związane z wdrażaniem prawodawstwa w zakresie ochrony środowiska;
36. podkreśla zasadnicze znaczenie skutecznych inspekcji i nakłania państwa członkowskie do zwiększenia możliwości prowadzenia inspekcji zgodnie z najlepszymi praktykami; apeluje o ustalenie wspólnych minimalnych kryteriów inspekcji, aby zapewnić rzetelne wdrażanie przepisów we wszystkich częściach UE;
37. nakłania wszystkie podmioty do usprawnienia działań w zakresie inspekcji i nadzoru, aby efektywniej wykorzystywać dostępne zasoby; w związku z tym podkreśla również wartość bardziej systematycznego wykorzystywania wzajemnej oceny inspekcji, jak wskazała Komisja; podkreśla konieczność uzupełnienia obecnych inspekcji przez wzmoczoną współpracę i wzajemne oceny wśród organów kontroli; zachęca europejską sieć wprowadzania w życie i stosowania prawodawstwa dotyczącego ochrony środowiska (IMPEL) do podjęcia działań idących w tym kierunku; wzywa również Komisję do propagowania wiedzy i rozwoju potencjału przez wspieranie sieci sędziów i prokuratorów, a także – w ścisłej współpracy z Komitetem Regionów – do ograniczenia środowiskowych i ekonomicznych kosztów braku zgodności oraz do zapewnienia równych warunków działania;
38. wzywa Komisję do ustanowienia jednostki kontroli ds. prawa ochrony środowiska, której zadaniem będzie nadzorowanie i wspieranie wdrażania prawodawstwa w zakresie ochrony środowiska; wnosi o to, aby jednostka ta korzystała z nowych technologii i współpracowała z lokalnymi agencjami w celu utrzymania na niskim poziomie kosztów inspekcji; jest zdania, że podstawę działania tej jednostki powinny stanowić koszty, a przychody powinny być kierowane do budżetu UE i przeznaczane na usługi związane z lepszym wdrażaniem przepisów;
39. zachęca państwa członkowskie do sporządzania i publikowania tablic korelacji opisujących transpozycję dyrektywy UE do prawa krajowego w celu poprawy przejrzystości i jawności procesu ustawodawczego oraz ułatwienia Komisji i parlamentom narodowym nadzoru nad prawidłowością wdrażania prawodawstwa UE;
40. podkreśla, że sędziowie i prokuratorzy odgrywają kluczową rolę w egzekwowaniu prawodawstwa w zakresie ochrony środowiska, dlatego też niezwykle ważne jest, aby przeszli oni odpowiednie szkolenia i otrzymali informacje na temat tych obszarów polityki;
41. podkreśla ważną rolę obywateli w procesie wdrażania przepisów oraz wzywa państwa członkowskie i Komisję do włączenia ich w ten proces w zorganizowany sposób; w związku z tym zauważa także znaczenie dostępu obywateli do wymiaru sprawiedliwości;

Wtorek, 12 marca 2013 r.

42. wzywa Komisję i państwa członkowskie do jednoznacznego określenia konkretnych ram czasowych, w jakich rozstrzygane będą sprawy sądowe związane z wdrażaniem prawa ochrony środowiska, w celu zapobiegania wykorzystywaniu opóźnień we wdrażaniu prawa ochrony środowiska i w sprawach sądowych jako pretekstu służącego uniknięciu zgodności i blokowaniu inwestycji; wzywa również Komisję do dokonania oceny, ile inwestycji zostało wstrzymanych z powodu opóźnień w postępowaniu sądowym związanym z nieprawidłowościami we wdrażaniu prawodawstwa w zakresie ochrony środowiska;

43. podkreśla podstawowe znaczenie, jakie ma aktywne informowanie obywateli i organizacji pozarządowych o polityce UE w dziedzinie środowiska na wczesnym etapie w celu zaangażowania ich w formułowanie i realizowanie tej polityki; w związku z tym i z uwagi na ustalenia Grupy Wysokiego Szczebla Niezależnych Partnerów ds. Obciążeń Administracyjnych nalega na nasilenie działań w tym zakresie, aby zwiększyć zaufanie publiczne do unijnego prawa ochrony środowiska, mając na uwadze, że lepszego środowiska dla lepszego życia nie można stworzyć jednostronnie przez instytucje bez wsparcia społeczeństwa;

44. w odniesieniu do projektów mających transgraniczne skutki środowiskowe wzywa każde państwo członkowskie do wszechstronnego i jak najszybszego informowania zainteresowanej opinii publicznej i władz w państwach członkowskich, których kwestia ta dotyczy, a także do podejmowania niezbędnych środków gwarantujących odpowiednie konsultacje z zainteresowanymi stronami;

45. apeluje do państw członkowskich o wdrożenie przepisów środowiskowych UE w jak najjaśniejszy, najprostszy i najbardziej przyjazny dla użytkownika sposób oraz o zadbanie o ich skuteczność;

46. wzywa państwa członkowskie do dalszego wspierania kompletnego i właściwego wdrażania prawodawstwa UE w zakresie środowiska i przyjętych strategii politycznych w ramach siódmego programu działań w zakresie środowiska naturalnego, a także do zapewnienia odpowiednich zasobów i środków finansowych pozwalających na ich pełne wdrożenie nawet w czasach kryzysu, ponieważ niewdrożenie lub niepełne wdrożenie prawodawstwa UE w zakresie środowiska jest nie tylko sprzeczne z prawem, lecz w perspektywie długoterminowej jest również o wiele bardziej kosztowne dla społeczeństwa;

47. zwraca uwagę na konieczność zadbania o to, aby prawodawstwo było adekwatne do celu i odzwierciedlało najnowsze badania naukowe; wzywa zatem UE i państwa członkowskie do regularnej oceny, czy unijne prawo ochrony środowiska spełnia te wymogi oraz, w razie konieczności, do odpowiedniego dostosowania go;

48. przyznaje, że porozumienia w pierwszym czytaniu mogą prowadzić do nieodpowiedniego wdrożenia prawodawstwa, jeżeli konkretne postanowienia zostaną pozostawione do sprecyzowania w przepisach wykonawczych; zwraca się zatem do wszystkich podmiotów o dopilnowanie, by decyzje były podejmowane na podstawie jednoznacznej deklaracji woli politycznej; kładzie nacisk na konieczność dysponowania jasnym i spójnym prawodawstwem w zakresie ochrony środowiska, sporządzonym w oparciu o ocenę publiczną polityki i informacje przekazane przez społeczeństwo;

49. jest zdania, że Komisja nadal powinna wykorzystywać dyrektywy w prawodawstwie UE, aby umożliwić państwom członkowskim oraz władzom regionalnym i lokalnym wdrażanie prawodawstwa europejskiego zgodnie z sytuacją w poszczególnych państwach; zwraca się jednak do Komisji o dalsze zwiększenie wsparcia już określonego we wniosku w drodze dalszych analiz lub działań, o których mowa w ocenie skutków;

50. pochwała wprowadzenie ocen oddziaływania na środowisko oraz zwraca się do państw członkowskich o zapewnienie skuteczniejszego wdrożenia tych przepisów poprzez uwzględnienie w szczególności potrzeb małych i średnich przedsiębiorstw oraz mieszkańców, a także flory i fauny; wyraża zaniepokojenie częstymi opóźnieniami, jakich państwa członkowskie dopuszczają się w związku z przeprowadzaniem tych ocen, oraz domaga się wprowadzenia gwarancji bezstronności i obiektywizmu tych ocen w ramach przyszłego przeglądu przedmiotowej dyrektywy;

o

o o

51. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz Komitetowi Regionów i parlamentom narodowym.